

Borås Jazz Collection inledde höstsäsongen på jazzklubben i onsdags kväll. Fr v Lasse Engman, Joyce Hurley, Åke Göransson, Bengt Carlsson (något skymd), Bertil Bengtson, Ralf Sandell och vid pianot Åke Johansson.

Svängigt, friskt och virilt på jazzklubben

musik

Borås Jazz Collection.
Medverkande: Bengt Carlsson, Bertil Bengtson, Ralf Sandell, Joyce Hurley, Åke Göransson, Rolf Peterzén, Ingemar Sambrandt, Olle Clang och Lasse Engman.

Nog verkade det som om jazzklubbens höststart var efterlängtd, eftersom det var fullsatt vid säsongens start i onsdags. Och full valuta fick man av Borås Jazz Collection som visade upp sig. Den ende som kunde tycka att denna kollektion var billig, torde vara klubbens kassör. För det som musikaliskt bjöds, kan prisas mycket högt.

Kollektionens Borås Jazzensemble inledde med Cliff Browns Joy Spring. Här var blåsarna Bertil Bengtson, Ralf Sandell och Lasse Engman ute i goda solon, och hela bandet lyftes ju av dagens pianist Åke Johansson. Det går an för Peter Ivstedt att vara

ledig, när han kan sätta in en sådan vikarie. Till sig hade ensemblen knutit Joyce Hurley, denna förnämliga vokalist, som verkligen är en added attraction i alla avseenden när hon "frontar" ett band. Hon gjorde en vacker tolkning av Billie Holidays ballad God Bless the Child, och Ralf lät höra sig i ett bra solo med kopsordin.

Mer trumpet

Här bekräftade han att han, enligt mitt tycke, skall spela mer trumpet och mindre flygelhorn.

Sara "Sassy" Vaughan var en stor vokalist, som gick bort den 4 april i år. Joyce gav henne sin hyllning i Sassy's Blues, och i mina minnesanteckningar hade jag också satt utropstecken efter Åkes och Bertils solon. Sara Vaughan hade också ett andra smeknamn, The Divine, ett epiteta man också kan överföra till Joyce Hurley. Till enbart komp, d v s utöver Åkes piano även herrar Bengt Carlsson, bas, och Åke Göransson, trummor, sjöng Joyce balladen He-

re's That Rainy Day. Hennes avslutande nummer, Gershwins A Foggy Day In London Town, var fint uppbyggd med det första koruset i fritt tempo. Och som Åke kompede...

Kvartettmusik

I nästa gruppering bjöds kvartettmusik. Rolf Peterzén med sin klarinett plus kompet spelade upp tre klassiker, Lazy River, Poor Butterfly och Sweet Sue. Den sistnämnda är ju en pålitlig dam i stadgad ålder (1928), och här svängde det till ordentligt och Åke Göransson kom med ett skojigt nyanserat trumsolo.

Så var det dags för kollektionens starkaste kort, Duvans oktett. Innan duvorna Ingemar Sambrandt och Olle Clang sållade sig till de övriga på scen och Rolf Peterzén bytte ut klarinetten mot altsax och Lasse Engman bytte från tenor till baryton, hann Bertil presentera Chick Coreas melodi La fiesta. När duvorna grupperat sig inledde de med Blue n'boogie, och visade sig genast vara i slag. Så följde flera pärlor ur oktettens re-

pertoar, som vi känner från deras tidigare framträdanden. Att särskilt nämnas är Lasses baryton i Allt under himlens fäste. Visserligen tröttnar man aldrig på att lyssna till Duvans oktett. Eleganta arrangemang, superb ensemblespel och till detta ypperliga solister. Men jag tror dock att lite nya nummer i boken inte skulle skada. Det tror jag också duvorna är (pinsamt) medvetna om, och efter vad som försports, lär nya alster vara på gång.

Ny dimension

Vid onsdagens framförande fick oktetten en ny dimension genom Åke Johanssons medverkan. Detta var genomgående under kvällen, och särskilt påtagligt i Duvans ekvilibristiska framförande av Åkes komposition Ramnavägen 55.

Det tar tag i både hjärta och swingfot hos en gammal jazzvän att få uppleva en fullsatt klubbträff och på estraden lokala musikanter av internationell klass, spelande en svängig, frisk och viril musik.

BIBBAN FAGERSTRÖM